

Нахилився напитись, і відлетіла душа.

В кадобі з-під олеандра

Перуть совість —

Самі пелюстки без стебла,

Самі риштування без тіні.

І біла доріжка, встелена спалахами,

Долає небо, сходить на землю.

Скільки йшов, і ні разу

Ні супутників, ні співрозмовників.

Тільки захід сонця

Вичавлює зернята

На вії, на обрій, на все життя.

Як лунко і невідгороджено всередині.